

ರಿಷಬ್ ಶೆಟ್ಟಿ 'ಕಾಂತಾರ' ಪ್ರೀಕ್ವೆಲ್ ಕಥೆಯನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷ ಬರೆದು ಮುಗಿಸಿ ಎದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ರವಿಚಂದ್ರನ್ 'ಬಿಡುವಾಗಿದ್ದೇನೆ... ಬನ್ನಿ, ಹತ್ತು ಸಿನಿಮಾ ಮಾಡೋಣ' ಅಂತ ಆಹ್ವಾನವಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜನರು ಮೊಬೈಲ್ ಪರದೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಕೀಲಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಒಟಿಟಿಗಳು ನಗುತ್ತಿವೆ. ಥಿಯೇಟರ್‌ಗಳು ಅಳುತ್ತಿವೆ ಎಂದು ಅವುಗಳ ಮಾಲೀಕರೇ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದ ಚಿತ್ರರಂಗದ ಈ ಹೊತ್ತಿನ ಸಮಸ್ಯೆಯಾದರೂ ಏನು? ಬನ್ನಿ ಮಾತಾಡೋಣ... ಮಾತಿಗಳೆಯೋಣ.

■ ವಿಶಾಖ ಎನ್

ಕನ್ನಡದ ತಾರಾ ನಟರು ಚಕಚಕನೆ ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ; ಹೀಗಿರುವಾಗ ಚಿತ್ರಮಂದಿರಗಳಿಗೆ ಜನರು ಯಾಕಾದರೂ ಬಂದಾರು ಎನ್ನುವ ಸೊಲ್ಲು ಒಂದು ಕಡೆ. ಮಲ್ಟಿಪ್ಲೆಕ್ಸ್, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಣ್ಣ ನಗರ, ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೂ ಚಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಕುಟುಂಬವೊಂದು ಸಿನಿಮಾ ನೋಡಲು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ವ್ಯಯ ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಎನ್ನುವ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬೆರೆತ ಮಾತು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ. ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಾದು ಕುಳಿತರೆ ಸಾಕು, ಯಾವುದೋ ಒಟಿಟಿಯಲ್ಲೇ ಬಿಡುವಾದಾಗ ಸಿನಿಮಾ ನೋಡಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಹೊಸಕಾಲದ ಸತ್ಯ ಉಜ್ಜುವವರು ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ. ಪುಕ್ಕಟೆಯಾಗಿ ಯಾವುದೋ ವೆಬ್‌ಸೈಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ 'ಕಡ್ಡ' (ಪೈರಸಿ) ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನೇ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಮುಗುಳುನಗೆ ಬೀರುವ ಹೈಕಳು ಮಗದೊಂದು ಕಡೆ.

ಈ ಎಲ್ಲ ವಾಸ್ತವಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರರಂಗ ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗದು. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ಈ ಸಂಕಷ್ಟ ಈ ಕಾಲಘಟ್ಟದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಸತ್ಯವನ್ನೂ ಮರೆಯಲಾಗದು. 'ಸತಿ ಸುಲೋಚನ' ತೆರೆಕಂಡು 90 ವರ್ಷಗಳು ಸಂದಿರುವ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ದಶಕದ ಚಿತ್ರರಂಗದ ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿಯನ್ನು ಅವಲೋಕನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದರೆ, ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರುವುದು ನಿಗಿನಿಗಿ ಕಂಡಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮದ್ರಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾ ತಯಾರಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿದ್ದಾಗ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ಪಡಿಪಾಟಲಿನ ಬಗೆಯನ್ನು ಮರೆಯಲಾದೀತೆ? ಡಬ್ಬಿಂಗ್ ವ್ಯಾಪಕವಾದಾಗ, ಅದರಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಚಿತ್ರರಂಗದ ದಿಗ್ಗಜರಲ್ಲ ಧರ್ಮಾಹಾಕಿ 'ಕನ್ನಡ ರಥ' ಎಳೆದ ಕಥನ ಕೂಡ ಸಿನಿಮಾದಷ್ಟೇ ರೋಚಕ. ರೀಮೇಕ್‌ಗಳನ್ನೇ ಎಳೆದೇಳೆದು ತಂದು ರೀಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ, ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಐದಾರು ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ನೇಯ್ದ ನಿರ್ಮಾಪಕರು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ಮಾದರಿಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯಲು ಬಯಸಿದ ಸೃಜನಶೀಲ ಮನಸ್ಸುಗಳ ಹೊಯ್ಯಾಟ ಬಲ್ಲವರು ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಈಗಲೂ ಇದ್ದಾರೆ.

ಈಗ ಮಹಾನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಪರದೆ

ಚಿತ್ರಮಂದಿರಗಳು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಕಣ್ಮುಚ್ಚುತ್ತಾ ಬಂದು, ಮಾಲ್‌ಗಳೆಂಬ ಇಮಾರತ್ತುಗಳು ಮೇಲೆದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾ ನೋಡಲು ಎರಡು ಮಕ್ಕಳ ಕುಟುಂಬ ಹೋದರೆ, ಸಿನಿಮಾ ಟಿಕೆಟ್-ಸ್ವಾಕ್ಸ್, ಪಾರ್ಕಿಂಗ್ ಅಂತೆಲ್ಲ ಕಕ್ಕಬೇಕು. ₹2000 ಓಕಡೆ ಹೊರಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಸ್ಥಿತಿ.

ಸ್ವಾರ್‌ಗಳನ್ನು ಅವರ ಪಾಡಿಗೆ ಬಿಡಿ...

ಈ ಕಾಲದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟೇನು ಎಂಬ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸುದ್ದಿಮಿತ್ರರು ಗಮನಸೆಳೆದಾಗ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರವಿಚಂದ್ರನ್ ಭಿಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾತನಾಡಿದರು. 'ಯಶ್, ದರ್ಶನ್ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಎರಡು-ಮೂರು ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಶುರುಮಾಡಿದರೆ, ಕೆಲವೇ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾರ್‌ಗಳೇ ಬಂದು ಸಿನಿಮಾ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಬಯಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಪುರುಸೊತ್ತಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಬನ್ನಿ, ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಸಿನಿಮಾ ಮಾಡಲು ಕೂಡ ರೆಡಿ. ಕಥೆಗಳನ್ನು ತನ್ನಿ' ಎಂದಲ್ಲ ಕ್ರೇಜಿ ಶೈಲಿಯಲ್ಲೇ ಹೇಳಿದರು.

ಕರ್ನಾಟಕ ಚಲನಚಿತ್ರ ವಾಣಿಜ್ಯ ಮಂಡಳಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಎನ್.ಎಂ. ಸುರೇಶ್, ರವಿಚಂದ್ರನ್ ಅವರು ಆಡಿದ ಮಾತನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಲೇ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನೀಡಿದ್ದು ಹೀಗೆ: 'ಹಿರಿಯರು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು, ನಿಜ. ಆದರೆ, ಇಟ್ಟಿಗೆ, ಸಿಮೆಂಟು, ಕಬ್ಬಿಣ ಹಾಕಿ ಚಿತ್ರರಂಗವೆಂಬ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿದ ನಿರ್ಮಾಪಕರನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆ ಕಟ್ಟಡದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಬಣ್ಣ, ಲಿಪ್‌ಸ್ಟಿಕ್ ಮೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಿಂತ ನಟ-ನಟಿಯರು ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವಂತೆ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜ್‌ಕುಮಾರ್, ಅಂಬರೀಷ್, ಶಂಕರ್‌ನಾಗ್, ವಿಷ್ಣುವರ್ಧನ್ ಅವರಂತಹ ನಟರು ಸಿನಿಮಾ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಿರ್ಮಾಪಕರ ಬಗೆಗೆ ಕಾಳಜಿ ಇತ್ತು. ಈಗ ಏನಾದರೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಹೋದರೆ, 'ಯಾರಪ್ಪಾ ನಿನ್ನೆ ಸಿನಿಮಾ ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದ್ದು' ಎಂದು ಹಾರಿಕೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಕ್ಯಾರವಾನ್‌ಗಳ ಕಾಲ. ಪೋಷಕ ನಟ-ನಟಿಯರೂ